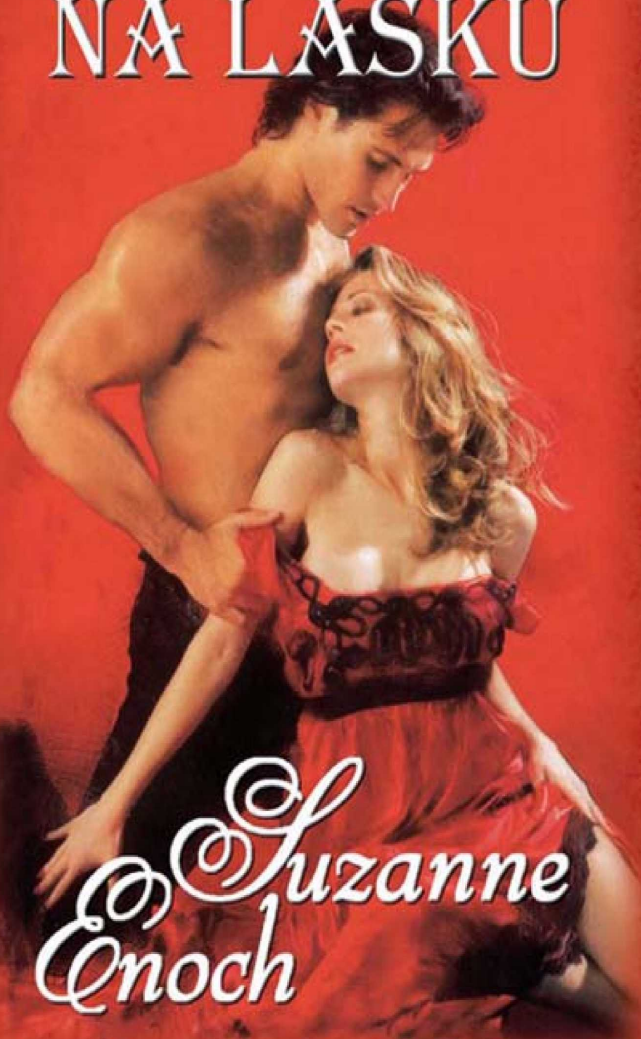

ŠANCE NA LÁSKU

Enoch Suzanne

ŠANCE NA LÁSKU

Suzanne Enoch

2012

Copyright © 2008 by Suzanne Enoch
Translation © 2012 by Eva Fuková
Cover design © 2012 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky šířena či přenášena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu BEFORE THE SCANDAL,
vydaného nakladatelstvím Avon Books, New York 2008,

přeložila Eva Fuková

Odpovědná redaktorka: Karin Lednická

Jazyková redaktorka: Lenka Vymazalová

Korektura: Hana Bončková

Technický redaktor: Martin Pěch

Sazba a obálka: ≡ Dušan Žárský

Vydání druhé, v elektronické podobě první

Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v únoru 2012

ISBN 978-80-7303-686-7

1. kapitola

Plukovník Phineas Bromley si uvědomoval, že ho nečeká ráj na zemi. Po deseti letech strávených na bojištích ve Španělsku mu jakékoliv místo připadá nádherné. Když však přešel most přes řeku Ouse a ocitl se na pozemku Quence Parku, měl dojem, jako by vstupoval do pekla.

V posledních dvou letech se mu přátelé, nyní již bývalí vojáci, ve svých dopisech občas zmiňovali o stavu nemovitosti, kterou jeho rodina zdědila po předcích. Věděl tedy, že je potřeba opravit ploty a střechou v obilnici protéká voda. I přesto panství nacházející se uprostřed Východního Sussexu stále vypadá hezky, ale on téměř nevnímá svěží zelenou trávu ani čistý vzduch. Deset let tady nebyl. Ta doba mu připadala velice dlouhá a zároveň příliš krátká.

Nervozita, která se ho zmocnila ještě předtím, než si v Uckfieldu najal jediný dostupný dopravní prostředek, přerostla ve velký strach. Nevadí mu, že před sídlem Quenceových zastaví se starodávným vozem na seno, do něhož je zapřažený starý šedý kůň. Děsí se, co ho čeká uvnitř.

Vsunul ruku do kapsy saka a dotkl se dopisu od své mladší sestry, který obdržel před šesti dny, kdy ještě sloužil u První královské kavalerie. Okamžitě zažádal o dovolenou a vydal se na cestu. Přestože znal obsah psaní z paměti, četl ho znovu a znovu. Stálo v něm, že jejich nejstarší bratr William, vikomt Quence, vážně onemocněl. A jestli ho chce ještě vidět živého, má se co nejdříve vrátit domů.

Přestal myslet na to, jak směšně asi vypadá. Ujížděl po hlavní cestě k sídlu, které kdysi bylo jeho domovem, a snažil se nevnímat svůj zrychlený dech a bušící srdce. Nezáleží na tom, jak se právě cítí. Nyní je nejdůležitější, aby nepřišel příliš pozdě.

Bílý dům s vysokými úzkými okny a typickým asymetrickým půdorysem stál na nízkém kopci s výhledem na jezírko a rozlehlou zahradu se zříceninou a rozpadající se mramorovou sochou Apollona. Bývalo to krásné místo, kde žila vysoká a lišky. Když byl malý chlapec, představoval si, že se tam někde skrývá pohádkový obr.

Na okamžik zavřel oči. Než odsud odjel, před tím skandálem, zde nechyběla ani princezna. Tmavooká Alysa Donnellyová. Celé ty roky o ní neslyšel. Pokud vše postupovalo podle jejích plánů, teď je vdaná za nějakého prince nebo vévodu. V patnácti letech měla o své budoucnosti velice jasnou představu. Phineas se usmál, ale hned zase zvažněl. Starosti mu dělá současnost.

Dům potřebuje novou omítku a na zahradě by se měly prořezat stromy, ale jinak Quence Park vypadá stejně, jako když ho viděl naposledy – což mu připadá zvláštní, protože on se cítí úplně jinak. Samozřejmě až na hlodavý pocit viny. Ten ho provází posledních deset let a nejspíš si ho s sebou vezme i do hrobu. Jako by měl na sobě starý kabát, který je sice dost volný, takže může dýchat, ale současně je příliš těžký a každé nadechnutí ho stojí značné úsilí.

Zamířil po točité příjezdové cestě k domu. Jakmile před ním zastavil, ze stáje vyběhl čeledín. Phineas seskočil na zem. „Zaříd, aby někdo odvezl vůz zpátky do hostince v Uckfieldu,“ řekl a prošedivělý muž uchopil uzdu.

„Ano, pane,“ přitakal čeledín. Zvědavě se na něho podíval a odváděl koně pryč.

K hlavnímu vchodu vedlo široké žulové schodiště, z každé strany stála socha gryfa. Phineas vystoupal nahoru a sotva zastavil, dveře se otevřely.

„Dobrý večer, Digby,“ pozdravil bělovlasého majordoma s orlím nosem. Digby byl starý už před deseti lety a teď připomínal bledou sochu s přísným výrazem.

Sluha zamrkal. „Pane Phineasi? Panebože! Pojdte dál, pane.“

Nikdo ze služebnictva neměl černou pásku na rukávě a nikde nevisely černé závěsy. Phineas si pomalu oddechl. Jeho nejhorší obavy se naštěstí nenaplnily, což ovšem neznamená, že ho neče-

kají nepřijemnosti. Alespoň že nikdo nezemřel. „Jsou William a Elizabeth doma?“ zeptal se, aniž vkročil dovnitř.

„Jsou v jídelně. Nechám prostřít i pro vás, pane.“

„To nebude nutné. Já... Asi se nezdržím.“

„Ale pane...“

„Můžeš jim oznámit, že jsem přijel,“ přerušil ho Phineas. Majordomus přikývl, a když se otočil, Phin ho chytil za paži. „Vlastně ne. Raději tam hned vtrhnu.“ Jinak by možná neměl příležitost vůbec je vidět.

„Jak si přejete, pane Phineasi.“

Mladý muž se napřímil a vstoupil do domu. Přestože mu bylo jasné, že tomuto okamžiku přikládá zbytečně velký význam, žaludek měl stažený.

Kráčel dlouhou chodbou k jídelně a po chvílce zastavil před pootevřenými dveřmi. Dolehly k němu tiché hlasy jeho mladší sestry a staršího bratra. Jediných členů jeho rodiny.

To bude dobré, ujišťoval se. Proboha, když kolem něho střílela děla, nezažíval takový strach jako teď. Čelit smrti je patrně snadnější než zvládnout tuto situaci. Zhluboka se nadechl a otevřel.

William rozhodně nevypadá, že se chystá ulehnout na smrtelnou postel. Elizabeth mu tedy lhala. A měl se majordoma zeptat, zda lord Quence nepozval na večeri hosty.

„Zdravím.“

Vzhledem k tomu, kolik času měl na vymyšlení vhodného pozdravu, mohl použít nějaký lepší. Avšak při pohledu na bratra, jak sedí v čele stolu s vidličkou v ruce a zdravou barvou ve tváři..., zůstal jako omráčený. Byl vděčný, že ze sebe vypravil alespoň jedno souvislé slovo.

Štíhlá mladá dáma se zrzavými vlasy vedle Williama vstala. „Phine!“ vykřikla. Než mohl udělat další krok, stála u něho a objala ho.

„Elizabeth,“ zašeptal. Poznal ji jenom proto, že se velice podobala jejich zemřelé matce.

„Věděla jsem, že přijedeš!“

„Požádala jsi mě o to.“

„Opravdu?“ řekl starší bratr tlumeným hlasem.

Phineas se vymanil ze sestřina objetí. „Williame...“

„Napsala jsem mu, aby nás navštívil,“ přerušila ho sestra a stále mu svírala ruku. „Neřekla jsem ti to, protože...“

„To je jedno,“ skočil jí do řeči vikomt. Od chvíle, kdy spatřil mladšího bratra ve dveřích, byl bledý. „Lorde Donnelly, paní Donnellyová, slečno Donnellyová, omluvíte nás, prosím, na okamžik?“

Světlovlasý muž na opačném konci stolu pokývl. „Ovšemže, Williame. Dokážeme se zabavit sami.“

Phineas se zachvěl. *Slečna Donnellyová? Alysa?* Letmo pohlédl na dívku s hnědýma očima a tmavými vlasy. Vzápětí už sluha odvážel Williama na kolečkovém křesle od stolu. Phin opět soustředil pozornost na bratra.

„Do dopoledního salonu, Andrewsi,“ nařídil vikomt stále chladným tónem.

Elizabeth je následovala a táhla Phina za sebou. Stala se z ní přitažlivá mladá dáma. Obličej jí lemovaly zrzavé lokny a ve světle hnědých očí tančily veselé jiskřičky. Když se viděli naposledy, bylo jí sedm.

Andrews zavezl Williama před krb. Pak odešel a tiše za sebou zavřel. Phineas na okamžik zvažoval, že se rozběhne za ním. Kdyby to udělal, nikdy by se nedozvěděl, co se děje.

Rozhostilo se ticho. William na něho upíral zrak. Pak se podíval na sestru. „Proč jsi ho požádala, aby nás navštívil?“

„Protože je to už deset let,“ odpověděla dívka stroze se zdviženou bradou.

„Napsala mi, že jsi na smrtelné posteli,“ podotkl Phineas.

„Jinak bys domů nepřijel,“ opáčila a zamračila se. Najednou vypadala jako holčička, kterou si pamatoval. „A nekřičte na mě jenom proto, abyste spolu nemuseli mluvit.“

Phin přimhouřil oči. „Jestli má tohle být jakási nepovedená rodinná sešlost, mám jiné povinnosti.“

„Ach, jsi tedy zklamaný, že jsem neodešel na onen svět,“ prohodil William.

„Ne,“ odsekl Phineas a krátce svažtil čelo. „Dělal jsem si starosti.“

„Nemusíš. Jednou budeš dědit. Ze závěti jsem tě nevyloučil.“

Bratrova slova Phina překvapila. Zhluboka se nadechl. Nebyl zvyklý vstupovat do bitvy z pozice slabšího a po deseti letech v armádě na tom rozhodně nehodlá nic měnit. „Mám zůstat? Nebo odejít?“

„Zůstaneš,“ prohlásila Elizabeth a opět mu sevřela paži.

Phineas na ni pohlédl. Ve tváři měla napjatý výraz. Nejraději by jí vyčetl, že ho lstí nalákala domů. Ona je v tom však nevinně. „Proč jsi mi sakra napsala, že William umírá?“ zavrčel. „Nelíbí se mi, když ze mě někdo dělá hlupáka.“

William zvedl obočí, ale mlčel. Elizabethino sevření zesílilo. „Protože je nutné, abys tady byl,“ odpověděla důrazně.

Phineas jí pohlédl do očí a hledal v nich vysvětlení. Rozpoložení člověka dokázal odhadnout během okamžiku. Teď poznal, že sestru něco znepokojuje. A ne pouze to, zda tady zůstane do rána. „Nechceš upřesnit z jakého důvodu?“

„Beth a já nejsme ti, kteří by měli zodpovídat otázky, Phine,“ pravil William.

Jeho mladší bratr vydechl. Vztek, který jím lomcoval, se zmínil. „William, cesta sem mi trvala téměř týden. Jsem velice unavený. Jestli chceš, zašermovat si můžeme zítra. Nebo odjedu dnes večer, pokud si to přeješ. Přijel jsem na požádání a nic víc nevím.“

„Nikdy jsi nebyval zrovna vstřícný, když tě někdo o něco požádal,“ řekl lord Quence tichým hlasem.

Phineas si náhle připadal, že je mu opět sedmnáct a kárá ho jeho tehdy čtyřiatvacetiletý bratr. Honem ten pocit potlačil. Už není hloupý mladík, ale přesvědčit o tom svoji rodinu si očividně vyžádá více úsilí.

Říct jim, že si ani nedokážou představit, jakými hrůzami si prošel, nepovažoval za vhodné. Ne když je William upoutaný na kolečkové křeslo. „Nepřivádí mě sem žádné postranní úmysly, což můžu dokázat tak, že ihned odjedu,“ vypravil ze sebe. „Jak jsem už zmínil, měl jsem obavy. Nic jiného v tom není.“

William se k němu otočil a jejich pohledy se střetly. „Nechci, aby si sousedé mysleli, že jsme vyhnali člena rodiny,“ pronesl konečně. „Digby ti přinese talíř a navečeříš se s námi.“

Večeře. Hlavou mu bleskla myšlenka, která naštěstí neměla nic společného s vinou ani podezřením. Při návratu do Quence Parku byl připravený na všechno, ale ani ve snu by ho nenapadlo, že spatří ji. Pokývl. „Dnes večer jsi pozval Donnellyovy,“ pravil klidným hlasem. „Jsou vikomtovi příbuzní?“

„Richard, vikomt Donnelly, je jeho dědic. Ta starší žena je jeho matka, Ernesta. Alysu znáš. Dělá Ernestě společnost.“

„Alysa,“ hlesl zamyšleně. „Neviděl jsem ji... roky,“ dodal a v duchu si vynadal. Teď by se neměl rozptylovat, ale Alysa Donnellyová bývala jeho nejbližší přítelkyně. City, které k ní choval, by bratrskou láskou zrovna nenazval.

„Ano. Ona by patrně řekla totéž o tobě,“ prohodil William, který naštěstí neoplývá schopností číst myšlenky. „Beth, prosím dojdi pro Andrewse. A vyříd Digbymu...“

„Už běžím,“ přerušila ho sestra. Vyslala k Phineovi nečitelný pohled a záhy nato zmizela na chodbě, aniž za sebou zavřela.

„Takovou si ji nepamatuji,“ poznamenal Phineas.

„Buď na ni hodný,“ řekl William. Do místnosti vstoupil Andrews. „Ona tě zbožňuje. Nedopusť, aby toho litovala.“

Phin zůstal stát na místě, zatímco Andrews odvezl jeho bratra do jídelny. Střela, která ho kdysi zasáhla do paže, bolela méně než bratrova slova.

Zdrží se doma tak dlouho, dokud William nerozhodne jinak. Je bratrovým dlužníkem. Neudržované pozemky jsou dostatečným důkazem, že byl pryč příliš dlouho. Ale je v tom ještě něco víc. Elizabethin dopis, pohledy, které k němu vysílá, a narážky v její dřívější korespondenci, které záměrně přehlížel – je zkrátka nutné, aby zde zůstal. Musí zjistit, co se děje.

2. kapitola

Phin Bromley. Alysa Donnellyová nečekala, že ho ještě někdy uvidí. V okamžiku, kdy vstoupil do jídelny, se jí začaly třást ruce. Honem si je položila do klína.

Věděla, že vstoupil do armády. Uniformu nenosil jako vojáci na přehlídce. Stala se jeho druhou kůží. A...

Vtom ji její bratranec Richard štouchl do ramene. „Kdo to je?“ sykl.

Alysa se vrátila do reality. „Jeich bratr,“ odpověděla tichým hlasem. „Prostřední sourozenec.“

„Nikdy jsi o něm nemluvila.“

„Byl pryč velice dlouhou dobu.“

„I přesto považuji za závažné pochybení, že ses o dědici lorda Quenceho nezmínila.“

„Ano, samozřejmě,“ vyhrkla dívka, doufajíc, že ji bratranec nebude dál kárat. „Odjel před více než deseti lety,“ pokračovala a pousmála se. „Naposledy jsem ho viděla, když mi bylo patnáct.“

„Inu, teď se ti možná naskytla příležitost, sestřenko,“ zašeptal Richard. „Koneckonců, jestli ses o něm nezmínila ty, potom možná ani on nemluvil o tobě.“

Alyse hořely tváře. Po pěti letech by už měla být na urážky, ať už přímé nebo v náznacích, zvyklá. Jenomže si je stále příliš bere. „Děkuji, Richarde. Nejdříve se s ním raději pozdravím.“ Snad navážou na jejich staré přátelství. Soutěžit s ní ve skocích do rybníka nebo házet po ní žáby určitě nebude.

„Při rozhovoru se svým bratrancem bys neměla používat tak jízlivý tón, Alyso,“ podotkla teta. „Změnila ses.“

Nikdo z její rodiny jí nedovolí na to zapomenout. „Budu na to pamatovat, tetičko Ernesto.“

„Ať mi někdo přinese deku. Je mi zima na nohy.“

Aniž dala Alysa najevo nevoli, zamířila k nejbližše stojícímu lokaji a přetlumočila mu tetiččinu žádost. Záležitosti u Bromleyových možná nabraly nečekaný směr, ale její stereotypní život připomíná hodiny. Ustavičně tikající hodiny. A to se kdysi, před tím skandálem, na budoucnost těšila.

Náhle se otevřely dveře. Jako první se objevil lord Quence a tvářil se pochmurně. Následovala ho Beth s napjatým výrazem. Zavřela za sebou. Alysa z nich nespouštěla zrak.

Phineas Bromley. Phin. Nikdy by ji nenapadlo, že právě on se stane vojákem. Zřejmě ani jemu nic nevycházelo podle plánů. Nevěděla, jakou hodnotu značí prýmek na jeho rameni, ale určitě je důstojník.

Krátce nato vstoupil do místnosti Phineas. Letmo se podíval na ostatní a pak pohledem spočinul na Alyse. Ta se začervenala a přemýšlela, jak ji asi vnímá. Nebýt jeho světle hnědých očí, zřejmě by ho nepoznala. Hubenější obličej lemovaly tmavě hnědé vlasy, které byly delší než kdysi. S úzkou jizvou táhnoucí se od pravého obočí k tváři vypadal trochu jako prostopášník. Už jako chlapec byl hezký a teď je z něho velice pohledný muž.

„Slečno Donnellyová, William mi pověděl o smrti vašich rodičů. Upřímnou soustrast,“ pravil, když usedl naproti ní.

„Děkuji. Bylo to... nečekané.“

Richard se k ní naklonil a položil ruku na její. „Jsem rád, že Alysa může bydlet u nás.“

Phineas se na něho pohrdavě podíval. „Stále jezdíte na koni?“ zeptal se jí.

Připadalo jí zvláštní, že jí někdo věnuje pozornost, obzvláště v přítomnosti jejího bratrance, který se honosí titulem. „V poslední době jsem k tomu neměla moc příležitostí,“ odpověděla. „Moje tetička se necítí dobře, takže s ní trávím každý den od rána do večera.“

„Jestli se tady zdržím delší dobu, můžeme se někdy spolu vydat na vyjížďku,“ navrhl Phin.

Alysa se usmála. „Ano. To by bylo báječné.“

„Jak dlouho zůstanete?“ vmísil se Richard.

Phin se podíval na bratra. „Jak dlouho bude potřeba. Není pro mě problém dostat několik měsíců dovolené.“

„Kde sloužíte?“ zeptala se slečna Donnellyová.

„Teď na severu Španělska. Jsem u První královské kavalerie.“

„Jste... poručík, že?“ řekl Richard a upřeně hleděl na jeho čer-veno-modrou uniformu.

„Plukovník,“ opravila ho Elizabeth hlasem podbarveným pý- chou. „Phin byl pětkrát povýšen.“

„To je obdivuhodné,“ podotkl lord Donnelly a pozvedl skle- ničku. Ne však k Phinovi, nýbrž k jeho bratrovi. „Jistě jste na něho velice hrdý.“

„Ano,“ přitakal lord Quence. „Velice hrdý.“

V Quence Parku není vše v pořádku, což Alysa ví už nějakou dobu. Ale na veřejnosti, na rozdíl od soukromí, Richard nikdy ni- koho neprovokoval. „Když jsme si spolu jako děti hráli, zažívali jsme vzrušující dobrodružství, z nichž až mrazilo po těle.“

Phineas se na ni usmál. „Poté, co jsem přežil nebezpečné sko- ky do rybníka, dokážu se beze strachu postavit čelem k dělům.“

Alysa si odfrkla, načež si přitiskla dlaň na ústa a odkašlala si. „Nebál jste se ani předtím.“

„První královská kavalerie,“ řekl její bratranec pomalu. „Prá- vě ta před roky bojovala u Maguilly,“ dodal.

Phineas sebou trhl. Než mohla Alysa změnit téma, pronesl naprosto klidně: „Ten den nám nepřálo štěstí.“

„Souhlasím s vámi. Ztratili jste asi třetinu jednotky, že?“

„Phin nebyl velitelem, Richarde,“ vmísila se Beth. „Jeho nej- bližší přítel byl zraněn, když mu zachraňoval život.“

„Panebože,“ hlesla Alysa.

Phineas se na ni podíval. „Sullivan i já jsme přežili,“ řekl a upřel zrak na jejího bratrance. „Na ztrátu sto devadesáti sedmi mužů nejspíš nikdy nezapomenu, ale děkuji za připomenutí.“

Přesně takového Phina si pamatuji, pomyslela si Alysa. Vždy připraveného na konfrontaci, ochotného plivnout ďáblu do tváře jenom proto, aby ho rozzlobil. Je to muž s horkou hlavou. Právě tenhle rys jeho osobnosti jí chyběl nejvíce a zároveň nej- méně.

Richard vstal. „Dnešní večer je očividně rodinný,“ řekl Williamovi. „Nebudeme vás déle obtěžovat.“

„Vždy jste zde vítáni, Richarde. Posledních deset let strávil můj bratr na bojištích, takže jeho chování je poněkud neomalené.“

„Já jsem nezačal,“ zamumlal Phin a položil si na talíř silný plátek vepřové pečeně.

„Chápu to, Williame. Neurazil jsem se. Beth, můžu vás zítra vzít na vyjížďku do Lewesu?“

Elizabeth se zapýřila. „Jistě, Richarde.“

Slečna Donnellyová se omluvila za předčasný odchod a spěchala do vstupní haly. Majordomus jí podal její a tetiččin šál. Když ho Ernestě přehodila přes ramena a upravovala, měla co dělat, aby se nemračila. Potom se jí teta chytila za paži a opatrně sešly po schodišti.

Alysa jí pomohla nastoupit do kočáru a napřímila se. Usmála se na Beth a Phina, kteří stáli ve dveřích. Snad se netvářím příliš zklamaně, blesklo jí hlavou. Vysoký, štíhlý Phineas vypadá... úchvatně. Nespoutaný chlapec, s nímž si hrávala a o němž snila, se vrátil. Uvědomila si, že v posledních několika letech si na něho ani jednou nevzpomněla. A hovořil s ní, jako by stále byli dobří přátelé.

Sotva se usadila v kočáře, rozjeli se k hlavní cestě vedoucí k sídlu Donnellyových, které stálo na kopci vzdáleném necelé dva kilometry. Když kdysi dávno hrávala se svými přáteli šarádu, whist nebo na schovávanou, vždy se potom ráda vracela domů. Teď se však opět ocitne v kleci, jejíž dvířka se zaklapnou.

„Nemarnila jsi čas, že?“ poznamenala Ernesta a zamračila se na ni.

„Prosím?“

„Nemysli, že jsi nás oklamala, Alyso,“ promluvil její bratranec. „Div že jsi neslintala blahem.“

„To není pravda,“ ohradila se dívka. „Je starý přítel, kterého jsem velice dlouho neviděla.“

„Nezdálo se, že je doma vítaný víc než ty u nás,“ pravil Richard chladně. „Jestli hledáš únikovou cestu, drahá sestřenko, měla by ses zajímat o vikomta.“

„To je velice hanebné, Richarde.“

Muž zavrtěl hlavou. „Není. Je to logické. Už víš, jak to na světě chodí, Alyso. Abych byl upřímný, mnohem lépe by ses měla s mrzákem, který má titul, než s jeho mladším bratrem.“

Alysa polkla ostrou námitku deroucí se jí na rty. Třebaže si velice cení svého přátelství s Bromleyovými, hlavní slovo v její rodině má lord Donnelly. Už to není její laskavý, dobrosrdečný otec. V jejím nejlepším zájmu tedy bude se vším souhlasit – alespoň naoko. Zatím nenašetřila dost peněz, aby mohla utéct. Není Richardovi a Ernestě vděčná, že se jí ujali, ale aspoň má střechu nad hlavou a co jíst – a něco málo si vydělá tím, že jim vyřizuje různé záležitosti.

„Domníval jsem se, že ti to otevře oči,“ zamumlal Richard. „Teď mi pověz, co víš o plukovníku Phinu Bromleyovi.“

Dívka se nadechla. „Jak už víš, naposledy jsem ho viděla, když mi bylo patnáct. Sourozenci Bromleyovi si byli velice blízcí, ale Phin...“

„Co?“ přerušil ji bratranec.

„Vedl poněkud zhýralý život,“ odpověděla váhavě. Tenkrát to o něm bylo všeobecně známé. Richard by se to dozvěděl od kohokoli jiného. „Ženy, sázky, alkohol. Vyzkoušel všechno možné, a když se stala ta nehoda, odjel. Potom jsem ho deset let neviděla.“

„Nehoda?“ zopakoval Richard a poposedl si. „Máš na mysli tu Williamovu?“

Dívka přikývla. „Spadl z koně při nějakých závodech. Nastala poněkud chaotická situace, ale podrobnosti neznám.“

„To vysvětluje jisté věci,“ konstatoval bratranec. „Jestli se mám do jeho rodiny přiženit, rád bych znal všechna rodinná tajemství. Skandál je poslední, co si přeji.“

„V tom případě se na něho zeptej Beth. Ta ti určitě řekne víc,“ pravila Alysa a schoulila se v rohu kočáru. Dnes večer jí ještě čeká spousta povinností. Uložit tetičku do postele jí zabere hodinu. Kromě toho musí zalátat několik párů punčoch a vymyslet, co připraví na zítřejší snídani, oběd a večeři.

Teprve potom se konečně bude moci odebrat do svého malého pokoje, který je o poschodí výš, než býval její původní. Věděla, o kom se jí bude zdát, jakmile usne. Phin Bromley je zpátky.

Po odchodu Donnellyových se William nechal zavézt do pracovny s tím, že musí zkontrolovat účetní knihy. Phineas neočekával, že ho bratr přivítá s velkou slávou, ale hřejivé objetí by mu nebylo nepříjemné. Koneckonců Elizabeth ho požádala, ať se vrátí.

„Jsem tak ráda, že jsi doma,“ řekla sestra a oběma rukama mu sevřela paži, zatímco kráčeli do obývacího pokoje v prvním poschodí.

V horní části schodiště stálo další Williamovo kolečkové křeslo a třetí je zřejmě připravené v druhém poschodí. Phina ohromil pocit viny. Zavřel oči. „V tvém dopise stálo, že leží na smrtelné posteli,“ řekl tichým hlasem.

Beth si sedla na pohovku a stáhla ho vedle sebe. „Přijel bys, kdybych ti napsala, že se mi po tobě stýská? To jsem zkusila předtím.“

Phin se na ni podíval. „Tímto způsobem tedy zařizuješ návštěvy?“

„Ne.“

„To rád slyším,“ prohodil. Pohodlně se opřel a natáhl nohy ke krbu. „Nemůžu uvěřit, že... jsi už dospělá. Velice se podobáš matce.“

„Moji přátelé mi říkají Beth. Už je to deset let, Phine. Když jsi odcestoval, bylo mi sedm.“

„Moc dobře si to pamatuji.“

Dívka upřela zrak do ohně a odkašlala si. „Před několika měsíci jsem viděla tvé přátele,“ pokračovala a sepjala ruce. „Lorda Bramwella a Sullivana Waringa. Víš, že se Sullivan oženil?“

Phineas přikývl. „Jeho dopis jsem obdržel týden před tvým.“ Sullivan v něm však nepsal nic důležitého ohledně Quence Parku – byla tam pouze zmínka, že William měl nedávno vysokou horečku a vypadá slabší než předtím. Psaní jeho sestry tedy působilo věrohodněji. „Jestli jsi mě lstí přiměla k návštěvě, zajímalo by mě proč. Williamovi očividně moje přítomnost vadí.“

„Mýlíš se, Phine. Byl jenom překvapený. Stejně jako já. Nebyla jsem si jistá, zda přijedeš.“

Místo aby jí vylíčil, jaká panika se ho zmocnila, když četl její novinky, nebo jak bleskově si vyřídil prodlouženou dovolenou a ujížděl přes půlku Evropy, rozepnul si horní knoflík u kabátce. „Ještě jsi mi nezodpověděla moji otázku, Beth. Proč jsem tady?“

Vtom se otevřely dveře. „Kvůli hlouposti jedné mladé dívky,“ ozval se Williamův hlas, zatímco Andrews tlačil vozík dovnitř. „Nemohl sis nejdříve popovídat s námi, než jsi s tím zase začal, že?“

Phineas se zamračil. „S čím?“

„Hádal ses s hostem a flirtoval jsi. Tentokrát s chudinkou Alysou. Nemůžeš být spokojený, dokud nezničíš sebe nebo někoho jiného.“

„To není pr...“

„Prý jsi přijel s vozem na seno. Jak se ti tohle podařilo?“

„Z Doveru jsem se svezl s Malcolmem Pepperem, právním zástupcem z Uckfieldu. Když jsme tam dorazili, jediný dostupný dopravní prostředek byl vůz na seno. Domníval jsem se, že je důležité, abych se domů dostal co nejdříve.“

„Jak dlouho hodláš zůstat?“ chtěl vědět William.

„Vůbec netuším,“ odpověděl Phin a uštedřil Beth zlostný pohled. „Nečekal jsem vřelé přivítání, ale byl jsem pozván. Zítra odjedu,“ pokračoval. Vstal a kráčel ke dveřím. „Sully koupil dům v Sussexu. Navštívím ho a pak se vrátím na Pyrenejský poloostrov.“

„Williame,“ procedila Elizabeth skrze zaťaté zuby a spěchala za Phinem. Chytila ho za ruku a hlasitěji pokračovala: „Teď půjdeme všichni spát. Ráno v osm hodin se sejdem u snídaně a budeme se k sobě chovat slušně. Je to jasné?“

William upřel zrak na sestru. Jeho výraz už nebyl tak tvrdý. „Tvé způsoby se mi nelíbí, ale zřejmě k tomu máš dobré důvody,“ pravil. „Andrewsi!“

Vzápětí ho sluha odvážel pryč.

„Uvidíme se ráno,“ řekl vikomt. „Beth, můžeš ještě na slovíčko?“

„Samozřejmě,“ přitakala. Omluvně se usmála na Phina a vyšla na chodbu.

Phineas si sedl. Beth si přeje, aby tady zůstal, a chce se mu s něčím svěřit. S něčím, co by před ním William raději zatajil. Když vezme v úvahu, jaký má na něho jeho bratr názor, nemusí to být nic důležitého. Naučil se však věnovat pozornost mrazivému šimrání v týle, protože mu už několikrát zachránilo život.

Jeho starší bratr stále ví, jak na něho. Ženy, rvačky, alkohol – vždy měl na výběr z několika neřestí, když mu spílal. Jestli William žije v domnění, že za uplynulých deset let zůstalo vše při starém, může klidně odjet, uvažoval Phin v duchu. V okamžiku, kdy William spadl z koně, se všechno změnilo. A nejvíce on sám.

S Alysou Donnellyovou neflirtoval. Vždy si dobře rozuměli. Při večeři mu ona jediná neodsekávala a zřejmě před ním nic netají. Neviděl důvod, proč by se s ní neměl bavit.

Alysa. Tmavooká Alysa. Je jenom o dva roky mladší než on. Krátce před svým odjezdem si uvědomil, že se z ní stává velice krásná mladá dáma. Ostatní mladíci v Lewesu si toho všimli ještě dřív. Netuší, proč je v pětadvaceti letech stále svobodná. Měla v plánu provdat se za nějakého vévodu nebo prince. Rty mu zvlínil úsměv. Tenkrát byl zklamaný, že není jedním z nich.

Náhle se otevřely dveře a dovnitř vklouzla Beth. Byla bledá. „Omlouvám se,“ šeptla.

„Předpokládám, že ti nařídil, abys se mnou o ničem nemluvil,“ řekl Phin tlumeným hlasem.

„Je jenom překvapený,“ připomněla mu důrazně. „Měla jsem ho upozornit, že se tady možná ukážeš.“

Phineas zavrtěl hlavou. „Ty za nic nemůžeš, Beth. Vina je na mé straně.“

„Přesto jsi pořád člen této rodiny. A nemám ráda tajemství.“

On také ne. Nicméně už dávno zjistil, že někdy je nutné zachovávat je nejen ve válce. „Budu na to pamatovat. Teď půjdu spát. Ráno je moudřejší večera. Jestli William chce, abych zůstal, očekávám, že mi to řekne.“

Vstal a sestra ho objala. „Jsem šťastná, že jsi zpátky, Phine,“ špitla s hlavou opřenou o jeho hrud.

Byl by klidnější, kdyby mu prozradila, proč ho požádala, ať se vrátí. William si nejspíš nepřeje, aby znal pravý důvod. Něco se děje a on je bratrovým velkým dlužníkem. Svůj dluh však nikdy

nedokáže splatit. Jestli mu chce William i nadále spílat, budiž. On teď potřebuje co nejdříve získat nějaké informace. „Jsem rád, že jsem zase doma,“ řekl opožděně a pohladil ji po rameni.

„Kufr máš nahoře ve svém pokoji, který vypadá stejně jako před deseti lety.“

Nejraději by se zeptal, jestli tam alespoň někdo utíral prach. „Uvidíme se u snídaně, Beth.“

Dívka ho políbila na tvář a ustoupila. „Dobrou noc, Phine.“

Po jejím odchodu se vydal na prohlídku domu. Až na několik nových koberečků a váz se toho moc nezměnilo. Měl pocit, jako by se přenesl do minulosti.

Potom se odebral do svého pokoje uprostřed východního křídla. V krbu hořel oheň a před postelí ležel otevřený kufr. „Dovolil jsem si vybalit vám oblečení,“ hlásil Andrews, který se objevil ve dveřích do šatny.

Phineas sebou trhl. „Děkuji,“ řekl. „Požádal tě lord Quence, aby ses o mě postaral?“

„Ne, pane. Nemáte komorníka, a tak mě napadlo, že ho zastoupím.“

„Díky, Andrewsi, ale zvládnou to sám.“ Měl jednoho pomocníka, seržanta Tadeáše Gordona. Ten však zůstal ve Španělsku. Nelíbí se mu, když cizí lidé sahají na věci, které má na svoji ochranu. „Dobrou noc.“

Andrews přikývl. „Dobrou noc,“ řekl, načež opustil místnost a zavřel za sebou.

Phinovi bylo jasné, že za ním sluhu poslal William. Nejspíš proto, aby zjistil, co si s sebou přivezl a jak dlouho tady hodlá pobývat. Posadil se na postel a stáhl si boty. Pak si svlékl červeno-modrý kabátec. Uniformu bude muset nosit, dokud mu někdo nevyžehlí zmačkané oblečení, které si přivezl.

Při představě, že není ve vojenském, znervózněl. Deset let slouží v armádě, což je jediná oblast, v níž vyniká. Je skvělý jezdec a střelec. Až na osudnou bitu u Maguilly dosáhla jeho jednotka výrazných úspěchů. Vojákem se stal, protože selhal jako civilní občan a bratr.

Vstal a kráčel k oknu. „Zatraceně,“ zamumlal, rozhrnul závěsy a otevřel okno. Dovnitř pronikl chladivý vánek a oheň v krbu zaprskal.

Phin se zhluboka nadechl a zamířil k psacímu stolu v rohu. William s ním nejspíš mluvit nebude, ale naštěstí má jiný zdroj informací. Jsou jím jeho dva přátelé, bývalí spolubojovníci, kteří mu v posledních dvou letech ve svých dopisech psali také novinky týkající se jeho rodiny. Oni by mu mohli vysvětlit, co se děje.

Posadil se, vyňal list papíru a namočil pero do inkoustu. Sullivan Waring a lord Bramwell by s ním raději měli spolupracovat, protože nemá v úmyslu nečinně vyčkávat, až ho někdo napadne ze zálohy.

3. kapitola

Když se Alysa probudila, na okamžik jí všechno připadalo naprosto dokonalé. Kolem okrajů závěsů na okně pronikalo do pokoje slabé světlo a kdesi v dálce bečely ovce a kokrhal kohout. Byla přikrytá až k bradě a vychutnávala si pohodlí měkké vyhřáté postele. Měla pocit, že vše je jako dřív, jako by se nic hrozného nestalo.

Vtom se rozezněl zvon. Pronikavé řinčení bylo ohlušující a chvíli se ho snažila ignorovat. Během té doby mohla za usilovného soustředění předstírat, že je zase Alysa Donnellyová, dcera vikomta a vikomtky Donnellyových, diamant Východního Sussexu a nejvyhledávanější tanečnice valčíku ve dvou hrabstvích.

„Alyso!“ ozval se tlumený ženský hlas, doprovázený ťuknutím na podlahu uprostřed pokoje. Následovalo další a dívka si povzdechla. Na to, že je teta nemocná, se vycházkovou holí umí ohánět překvapivě dobře. A už vůbec nechápe, jak Ernesta dosáhne na strop, když leží v posteli.

Odhrnula příkrývku a posadila se. Ideální svět zmizel. Opět je dcera zemřelého vikomta a vikomtky a sestřenice lorda. Valčík tančí zřídka. Pokud výjimečně navštíví společenskou událost, její teta vyžaduje, aby po celou dobu seděla vedle ní.

„Alyso! Ty lenošné děvče!“

Dívka vstala a zadupala. „Už jdu!“ křikla.

Ernesta se zabydlela v jejím starém pokoji. Alysa nevěděla, zda schválně, nebo se jí líbí výhled z okna. Její novou ložnici ve druhém poschodí, kde je velký průvan, dříve obývala guvernantka. Kdyby tušila, jak chladno tady v zimě je, trvala by na tom, aby se paní Garveyová přestěhovala do přízemí.

Alysa si oblékla zelené šaty, splekla si vlasy a spěchala dolů. „Už jsem tady, tetičko,“ vyhrkla, když zaklepala na dveře a otevřela.

„Neopovažuj se ještě někdy dupat mi nad hlavou,“ řekla Ernesta. Výraz v její vážné tváři byl méně přátelský než obvykle. „Už takhle je strašné, jak jsi hlučná.“

„Omlouvám se,“ hlesla a přistoupila ke komorné Harrietě, která stála u postele. Potom každá vzala tetu za loket, zvedly ji a vedly k toaletnímu stolku.

„Buďte opatrné! Nejsm pytel mouky.“

Ten si aspoň nestěžuje, pomyslela si Alysa. Jsou horší věci než dělat společnici protivné ženě.

„Dnes se pojedu do Lewesu podívat na látku na šaty,“ oznámila Ernesta, zatímco ji komorná oblékala. „V příštích čtrnácti dnech se zúčastníme několika večírků a obávám se, že jsem si s sebou nepřivezla dostatek večerních rób.“

Takže Alysa rovněž pojede do města. Je to lepší než vyšívat v salonu. Zároveň se jí naskytne příležitost zvýšit částku peněz, které si šetří na útěk. „V kolik hodin má Winston přistavit kočár?“

„Nebud' tak nedočkavá,“ vyštěkla paní Donnellyová. „Ještě jsem nesnídala.“

„Ani já ne, tetičko. Zeptala jsem se jenom proto, abys nemusela čekat, až budeš připravená k odjezdu.“

Ernesta popotáhla nosem a přikývla. „V deset hodin. Chci jet bryčkou. Na čerstvém vzduchu se mi možná udělá lépe.“

„Dobře. Zařídím to.“

Než si to mohla tetička rozmyslet nebo jí nařídit, aby ji učesala, Alysa už byla na chodbě a svižně kráčela ke vstupní hale. „Saundersi, paní Donnellyová si přeje odjet v deset hodin bryčkou do města,“ oznámila vysokému hubenému majordomovi.

Muž přikývl. „Vyřídím to Winstonovi,“ řekl a našpulil rty. „V jídelně, kde se podává snídaně, je několik jahod,“ dodal.

Jahody zbožňuje. „Děkuji, Saundersi,“ zašeptala. „Dávej pozor, aby tě nezaslechl Richard.“

„Překvapuje mě, že jsem stále tady, slečno Alyso. Nezapomněl jsem, že máte ráda jahody.“

Slečna Donnellyová se usmála a položila mu ruku na paži. „Děkuji,“ špitla znovu. „Já...“

„Alyso!“ dolehl k nim tetiččin pronikavý hlas.

Dívka se rozběhla do jídelny, kde si schovala tři jahody pod topinku, a vrátila se nahoru. „Ano, tetičko?“ řekla a zastavila se ve dveřích.

„Zase někde lelkuješ. Najdi mi zlaté náušnice.“

„Ano, tetičko.“

Ernesta, sedící u toaletního stolku, se k ní otočila. „Rozhodla jsem se, že zítra poobědvám s paní Potterovou a lady Dysheroovou,“ pravila. „Pošli jim pozvánky a vyber několik pasáží z Miltona. Přečteš nám je a my o nich budeme hovořit.“

„Miltona?“ zopakovala Alysa. „K obědu mi jeho dílo připadá poněkud... těžké. Nechtěla bys raději něco od Shakespeara nebo Chaucera?“

„Shakespeare je příliš odvážný a Chaucera nechci číst ani za nic, ty hlupačko. Milton je nejvhodnější,“ odpověděla paní Donnellyová a mávnutím ruky jí naznačila, aby odešla. „A připrav nějaké otázky, které rozproudí diskusi.“

„Ano, tetičko,“ přitakala. Zamračila se a vydala se do knihovny pro *Ztracený ráj*.

„Dobré ráno, Alyso,“ pozdravil ji bratranec ze svého místa v čele stolu, když se o chvíli později vrátila. Na jeho talíři ležely stopky od jahod.

V duchu poděkovala Saundersovi. „Dobré ráno,“ pozdravila. Vzala si od lokaje Donalda talíř a šla si pro topinku.

„Jak se dnes cítí moje matka?“

„Zřejmě dobře. Chystá se do města,“ odpověděla. Jahody, které si schovala, tam stále byly. Snědla tu největší a zbývající dvě si položila na talíř. Jejich chuť jí připomíná léta dětství a dospívání, která byla stejně teplá a sladce provoněná.

„Posaď se vedle mě,“ vyzval ji Richard dříve, než mohla dojít ke své židli.

Připadalo jí to podezřelé, ale poslechla. „Děkuji.“

„Napadá tě, sestřenko, důvod, proč se mi Elizabeth Bromleyová nikdy nezmínila o svém druhém bratrovi?“

Alysa pokrčila rameny. „Byl pryč dost dlouhou dobu. Zřejmě ji nenapadlo hovořit o něm, stejně jako tebe nenapadlo zeptat se jí, jestli má ještě nějakého sourozence.“

Richard přikývl. „Inu, teď je tady. Proč myslíš, že přijel?“

„Víš toho tolik co já, Richarde,“ odpověděla a přisunula si talíř blíž.

„Ano. Přesto bych rád slyšel tvůj názor. Působil dojmem, že tě dobře zná,“ pokračoval bratranec. Dojedl poslední plátek šunky a vzápětí jí sebral jahodu.

Kdyby něco namítla, připomněl by jí, jaké má štěstí, že se o ni starají. Potom by jí snědl i tu poslední. Což by nejspíš udělal tak jako tak, a proto si ji honem vložila do úst. Jakmile polkla, promluvila: „Možná přijel domů, protože ho znepokojuje zdravotní stav lorda Quenceho. V poslední době vikomt jen zřídka opouští dům.“

„Máš pravdu. Nicméně William zřejmě vůbec netušil, že se jeho mladší bratr vrátí. Vsadím se, že ho o to požádala Beth.“

Jeho slova dávala smysl. Richard několikrát pokývl hlavou. O její názor tedy už nestojí. Pro ni je mnohem zajímavější skutečnost, že Phineas Bromley je zpět ve Východním Sussexu, než důvody, které ho sem přivádí.

„Jak blízký vztah máš s plukovníkem Bromleyem?“ zeptal se Richard.

Alysa na něho pohlédla. „Byli jsme dobří přátelé. Jak jsem už zmínila, neviděla jsem ho deset let, takže teď o jeho životě nic nevím,“ odvětila. Zhluboka se nadechla a uvažovala, zda uspokojení její zvědavosti stojí za peskování, které si pravděpodobně vyslechne. Nakonec zvítězila zvědavost. „Proč se tolik zajímáš o plukovníka Bromleyho, bratráčku?“

Richard ji probodl pohledem. „Dvořím se jeho sestře,“ odpověděl stroze. „Byl bych hlupák, kdybych ignoroval muže, který s ní má možná jiné plány. Chceš se mě zeptat ještě na něco?“

„Ne.“

Lord Donnelly naznačil Donaldovi, aby mu přinesl šálek kávy. Americké kávy, která jí nechutná. „Plukovník tě zřejmě pořád považuje za diamant. Přemýšlím, zda mu už pověděli, že jsi bezcenná tretka.“